Víš co – tak mi to snad ani radši neřikej, řekl doktor a dlouze se na tátu zadíval.
Otevřeným oknem sem zalehl řev kosené louky a v pokoji se najednou udělalo velmi smutno.
Doktor si stoupl před postel a zadíval se tátovi až na dno. A tam, úplně na dně, za vysokou tlustou zdí, sedí na bobku malý chlapec, těká očima a kouše si nehty.
Podívej se na mě, řekl doktor, podívej se na mě, skrze mě – do dálky a do výšky; co vidíš?
Vidim tmu, zašeptal chlapec.
A když se podíváš kolmo vzhůru – přímo před sebe – co vidíš?
Vidim jen samou tmu, zašeptal chlapec.
Doktor zvážněl a pokýval hlavou. Máma se rozplakala. Táta bezvládně leží a jen očima kouká ven.
A v zrcadle, co vidíš? zeptal se doktor.
Vidím ošklivé, slabé, zlé dítě, kterému ublížit není hřích, zašeptal chlapec.
A když já se na tebe podívám, co vidím? zeptal se doktor.
Vidíš muže, velkého a silného, mocnějšího sebe! netroufneš si do mého hájemství, neboť jsem strašný!
Podej mi ruku a pojď ven, řekl doktor.
Nesmím! vykřikl chlapec.
Nemáš se čeho bát, řekl doktor.
Stůj! dál ani krok! má zeď jsem já a ty jsi nepřítel!
Podívej, řekl doktor a sedl si na pelest, já taky kolik let bušil na studené dveře, za kterýma bylo teplo, ze kterého mě kdysi vyhnali – a až teď jsem zjistil, že ty dveře vůbec nejsou zavřený, ale že za nima taky neni žádnej dům – – tak pojď už ven – čas se zrychlil, všechno je dávno jinak – nic ti nehrozí, řekl doktor.

Nikoho k sobě nepustím! vykřikl chlapec.
– a kdyby přišel můj bratr a řekl: bratře, pojď – nepůjdu, protože vím, že má v ruce nůž! –
a kdyby přišla snědá plavovláska vonící mořem, a řekla: milý, pojď! – nepůjdu, protože vím, že mě chce vynést vzhůru, aby mě srazila dolů –
– a kdyby přišel můj otec, tak zařvu: táhněte! kde jste byl, když jsem se bál?! –
– tak to je a tak to provždy bude –
Ale tak už polez, šohajíku, maříme čas, řekl doktor a zívl.
Pleju len, řekl chlapec.
Nic se ti nestane, my všichni jsme přátelé!
Až vypleju, budu vláčet, řekl chlapec.
Hm, řekl doktor, sám bych rád věděl, čím já tohle vždycky zvořu. A začal vyplňovat recepis.
Tak co? co je? je to vážné? ptala se máma.
Doktor pokýval hlavou: má uzavřenou budoucnost.
Máma se rozplakala ještě víc: a takovej to byl hodnej, spolehlivej a slušnej tvor! – a já mu to řikala pořád: táto! vzpamatuj se! všechno je v pořádku! přečti si noviny – tam to všechno je: co je dobrý – co je špatný – co potřebuješ – co ti škodí – co máš dělat a co ne – všechno to tam máš – tak-hle-jed-no-ved-le-dru-hý-ho! – – a každej den znova! a tohle je vděk za všechno? víš ty co to stojí? myslet za tebe, rozhodovat, hlídat tě na každým kroku? – – – ale to ne – – to musí mít svou hlavu – – a v noci pak řve strachy, blázen – – – ach, doktore, copak mu není pomoci?
Pomoci mu už není – – je mu jen rady – jenže kde vzít a nekrást: neboť je lépe být vysát tornádem do sféry věčného mrazu a dopadnout na zem ve formě